

POSTANOWIENIE

Dnia 21 stycznia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Michał Laskowski

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 21 stycznia 2020 r.,
na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

sprawy **R. O.**

skazanego z art. 62 ust 1 i 2 i in. ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w W.
z dnia 27 czerwca 2019 r., sygn. akt II Ka (...),
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w W.
z dnia 29 marca 2018 r., sygn. akt II K (...),

p o s t a n o w i ł

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;

2. obciążyć skazanego kosztami postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

R. O. został skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w W. z dnia 29 marca 2018 r., sygn. akt II K (...), za to, że:

- w dniu 26 maja 2015r. w W. przy ul. Z., działając wbrew przepisom ustawy, posiadał znaczną ilość środka odurzającego w postaci 178,56 gram netto kokainy i 36,65 grama netto żywicy konopi (haszyszu) – co stanowi przestępstwo z art. 62 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii; za czyn ten otrzymał karę 3 lat pozbawienia wolności;
- w okresie od bliżej nieustalonego dnia i miesiąca 2008 r. do dnia 25 maja 2015 r. w W. i okolicach, działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czyniąc

z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu, udzielił ustalonym osobom środków odurzających i substancji psychotropowych tj.:

a) w okresie od bliżej nieustalonego dnia i miesiąca 2008 r. do maja 2008 r. oraz od dnia 22 grudnia 2012 r. do dnia 25 maja 2015 r. wielokrotnie nie mniej niż 30 udzielił M. L. środka odurzającego w postaci kokainy w ilości nie mniejszej niż 300 g, za kwotę nie mniejszą niż 60.000 zł.;

b) w okresie od nieustalonego dnia i miesiąca 2013 r. do miesiąca lipca-sierpnia 2014r. wielokrotnie nie mniej niż 20 razy udzielił M. K. środka odurzającego w postaci kokainy w ilości nie mniejszej niż 20 g za kwotę 4.000 zł. oraz substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w ilości nie mniejszej niż 1 g za kwotę nie mniejszą niż 200 zł. tj. za łączną kwotę nie mniejszą niż 4.200 zł. – co stanowi występki z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.; za czyn ten otrzymał karę 2 lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 50 stawek dziennych, przyjmując, że jedna stawka dzienna jest równoważna kwocie 100 złotych.

Na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w miejsce orzeczonych kar Sąd Rejonowy wymierzył skazanemu karę łączną w wysokości 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności - na poczet orzeczonej kary zaliczając oskarżonemu okres zatrzymania od dnia 26 maja 2015 r. godz. 11:30 do dnia 7 listopada 2016 r. godz. 10:00 przyjmując, że jeden dzień zatrzymania równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności. Ponadto orzekł nawiązkę w kwocie 5.000 zł. na rzecz Polskiego Towarzystwa Zapobiegania Narkomanii Ośrodka Rehabilitacyjno - Readaptacyjnego dla Młodzieży w W. , a także przepadek równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z popełnienia przestępstw w kwocie 64.200 zł.

Obrońca R. O. złożył apelację od wyroku Sądu Rejonowego, zarzucając mu szereg naruszeń art. 7 w zw. z art. 410 w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k., mających wpływ na treść wyroku, liczne błędy w ustaleniach faktycznych, które skutkowały ustaleniem winy skazanego oraz rażącą niewspółmierność orzeczonej kary, w związku z błędnym przyjęciem, iż R. O. był uprzednio karany, w sytuacji gdy w chwili wyrokowania nie figurował w Krajowym Rejestrze Karnym.

Sąd Okręgowy w W. , po rozpoznaniu wniesionej przez obrońcę apelacji, wyrokiem z dnia 27 czerwca 2019 r., sygn. akt II Ka (...), zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- uchylił orzeczenie o karze łącznej pozbawienia wolności;
- odnośnie punktu II. 2 wyroku Sądu Rejonowego – tj. czynu z art. 59 § 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii - przyjął, iż R. O. dopuścił się przypisanego mu czynu w okresie od 22 grudnia 2012 r. do 25 maja 2015r.; co do punktu II.2. a - udzielał M. L. środka odurzającego w postaci kokainy, w okresie od 22 grudnia 2012 r. do 25 maja 2015 r., a ilość środka odurzającego wynosiła co najmniej 297 gram o wartości nie mniejszej niż 59.400 zł.; co do punktu II.2 b. – przyjął, że został on popełniony w okresie od nieustalonego dnia i miesiąca lata 2013 r. do miesiąca lipca, sierpnia 2014 r.;
- ustalił, że kwota przepadku równowartości korzyści majątkowej wynosi 63.600 złotych;
- w części dotyczącej orzeczenia o karze, orzeczoną w punkcie II. 1 karę pozbawienia wolności obniżył do 2 lat;
- na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył jednostkowe kary pozbawienia wolności i wymierzył oskarżonemu karę łączną 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

W pozostałej części Sąd odwoławczy utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.

Wyrok ten zaskarżył w drodze kasacji obrońca skazanego, stawiając zarzut rażącego naruszenia przepisów prawa, mającego istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia tj.:

- naruszenia art. 433 § 2 k.p.k. oraz art. 457 § 3 k.p.k. poprzez brak rozważenia i nieustosunkowanie się do zarzutu apelacji, dotyczącego nieuprawnego przyjęcia, że skazany działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w ten sposób, że podjął czynności zmierzające bezpośrednio do uczestniczenia w obrocie znaczną ilością substancji i uczynił sobie z tego tytułu stałe źródło dochodu;
- naruszenia art. 433 § 2 k.p.k. oraz art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k., polegającego na arbitralnym i bezkrytycznym przyjęciu przez Sąd Okręgowy nieprawidłowej oceny materiału dowodowego poczynionej przez Sąd pierwszej instancji, a przez to brak należytej kontroli odwoławczej zastosowania art. 7 k.p.k.

w toku przeprowadzonego postępowania apelacyjnego, przy jednoczesnym powoływaniu się przez Sąd Okręgowy na poprawność orzeczenia Sądu Rejonowego w granicach swobodnej oceny dowodów i ogólnikowym odniesieniu się do zarzutu dotyczącego błędu w ustaleniach faktycznych sformułowanych w apelacji, co skutkowało błędnym przyjęciem przez Sąd Okręgowy, że skazany dopuścił się przestępstwa polegającego na sprzedaży 297 gram środka odurzającego w postaci kokainy.

Podnosząc powyższe, wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i poprzedzającego go wyroku Sądu Rejonowego w W. z dnia 29 marca 2018r., sygn. akt II K (...) i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji. Wniósł ponadto o wstrzymanie wykonania wyroku Sądu Rejonowego w W. z dnia 29 marca 2018 r, sygn. akt: II K (...), w zakresie dotyczącym skazanego na okres 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności R. O. , a zmienionego wyrokiem Sądu Okręgowego w W. z dnia 27 czerwca 2019 r., sygn. akt II Ka (...), do czasu rozpoznania przedmiotowej kasacji.

W pisemnej odpowiedzi na wniesioną przez obrońcę skazanego kasację Prokurator Okręgowy w W. wniósł o oddalenie jej jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, którego cel stanowi eliminacja z obiegu prawnego orzeczeń dotkniętych najpoważniejszymi uchybieniami, mogącymi wywrzeć wpływ na treść orzeczenia. Zarzut kasacyjny – aby okazać się skuteczny – musi więc wskazywać na naruszenie znaczącej rangi, a nie stanowić polemikę z niesatysfakcjonującym strony rozstrzygnięciem Sądu II instancji.

W niniejszej sprawie skarżący podniósł dwie kwestie: braku ustosunkowania się przez Sąd *ad quem* do argumentacji dotyczącej nieuprawnego przyjęcia, że skazany działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, jak również bezkrytycznego zaaprobowania przez Sąd Odwoławczy ustaleń faktycznych, dokonanych przez Sąd I instancji. Błędy te, w opinii autora kasacji, doprowadziły Sąd Okręgowy do niesłusznego stwierdzenia winy R. O.

Należy przyznać rację skarżącemu, że Sąd Okręgowy nie odniósł się wprost do zarzutu nieprawidłowego uznania, iż skazany działał w celu osiągnięcia korzyści

majątkowej. Niemniej to niedociągnięcie nie mogło spowodować wzruszenia wyroku Sądu II instancji, biorąc pod uwagę fakt, iż Sąd Okręgowy uznał za słuszne ustalenia Sądu I instancji, z których wynika, że M. L. miesiąc w miesiąc, poczynawszy od grudnia 2012 r. do maja 2015 r. przeznaczał na zakup narkotyków u skazanego co najmniej kwotę 2 tys. złotych miesięcznie. Był to więc istotny, a przynajmniej stały dochód dla skazanego, co w pełni uzasadnia przyjęcie, że dochody ze sprzedaży narkotyków stanowiły dla niego korzyść majątkową i regularny zysk. Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego „korzyścią majątkową jest każdy przyrost majątku lub zmniejszenie zobowiązań majątkowych” (tak Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 26 lutego 1988 r., VI KZP 34/87). Wynagrodzenie otrzymywane przez skazanego za dostarczane klientom porcje narkotyków niewątpliwie regularnie przyczyniało się do wzrostu posiadanych przez niego aktywów. Z tego względu trudno podzielić wątpliwości obrony co do realizacji przez R. O. przedmiotowego znamienia przestępstwa z art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

Drugi zarzut kasacji zasadza się na krytycznej ocenie sposobu przeprowadzenia kontroli odwoławczej wyroku Sądu Rejonowego, dokonanej przez Sąd II instancji. Zdaniem skarżącego ocena ta była bezkrytyczna i arbitralna, o czym świadczyć ma stwierdzenie, że „zdaniem Sądu Okręgowego w sprawie Sąd Rejonowy zasadniczo prawidłowo zebrał materiał dowodowy i dokonał właściwej jego oceny poza drobnymi nieścisłościami, które skorygował Sąd odwoławczy w ramach kontroli instancyjnej”, nie uchybił przy tym zasadom swobodnej oceny dowodów określonej w art. 7 k.p.k. Są to sformułowania wprowadzające dość ogólne, ale, oceniając prawidłowość postępowania drugoinstancyjnego należy mieć na uwadze, iż *sposób wykonania obowiązku art. 457 § 3 k.p.k. w odniesieniu do zarzutów i wniosków apelacji (art. 433 § 2 k.p.k.) jest pochodną, z jednej strony, jakości i kompletności wyводу zawartego w uzasadnieniu wyroku sądu pierwszej instancji, a z drugiej strony, treści zarzutów apelacji oraz argumentacji, która ma wspierać te zarzuty* (tak wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 kwietnia 2018 r., sygn. akt V KK 384/17). Oszczędność wypowiedzi Sądu Okręgowego w niniejszej sprawie, choć niemogąca stanowić wzorca godnego naśladowania, wynikała więc ze zgodności jego stanowiska z wyrokiem Sądu Rejonowego i motywami tego

rozstrzygnięcia. Nawet gdyby przyjąć, iż Sąd odwoławczy powinien nieco szerzej uzasadnić swoje stanowisko, odnosząc się bardziej bezpośrednio do treści zarzutów, nie jest to z pewnością uchybienie, które wywarło wpływ na treść wyroku.

Przypomnieć bowiem trzeba, że *podstawą zarzutów kasacyjnych może być wyłącznie rażące i mające istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenie przepisów prawa materialnego albo procesowego, lub zarzut wystąpienia tzw. bezwzględnej podstawy odwoławczej, tj. którejś z okoliczności, o których mowa w treści art. 439 § 1 k.p.k.* Tym samym podstawą kasacji nie może być zarzut błędu w ustaleniach faktycznych. Zgodnie z intencją ustawodawcy, celem i funkcją postępowania kasacyjnego jest bowiem eliminacja z porządku prawnego orzeczeń dotkniętych najpoważniejszymi wadami prawnymi, a nie ponowna kontrola ustaleń poczynionych na etapie postępowania rozpoznawczego. To drugie jest celem postępowania odwoławczego, którego powielanie nie może być przedmiotem postępowania kasacyjnego (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 lipca 2018 r., sygn. akt III KK 313/18). Wynika to z wyjątkowego charakteru środka zaskarżenia, jakim jest kasacja.

W świetle przeprowadzonych rozważań, obydwie podniesione przez skarżącego zarzuty należało uznać za bezzasadne w stopniu oczywistym i niemogące doprowadzić do wydania orzeczenia kasacyjnego. Wskazują one bowiem nie tyle na usterki procesowe, lecz stanowią polemikę z dokonanymi przez Sąd meriti, a zaakceptowanymi w instancji odwoławczej, ustaleniami faktycznymi.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.